

2010. feb.1. hétfő – Ignác

Zsoltár 30,2: Magasztallak, URam, mert megmentettél. Nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek bajomon.

Isten magasztalása egyik fő feladatunk, emberi létünk nagy kötelessége – vallják sokan. Azt kívánom, sokan azt tapasztalják meg, mennyire felemelő, minket is gazdagító az, amikor Istent magasztaljuk. Az Úrra tekintünk, az Ő jótéteményeire, az Ő megmentő hatalmára, és mindenért szent nevét dicsérjük. De ez olyan dicséret, amibe belehevül a szívünk, olyan imádat, ami kellemes számunkra, olyan magasztalás, amit szívesen teszünk. Ebben segítenek minket a Zsoltárok. Néha érzem szívemben a hálát, szeretnék köszönetet mondani Isten áldásaiért, segítségéért, és nem találok a szavakat. Magasztalni szeretném Őt, de csak annyit tudok dadogni, hogy köszönöm, köszönöm. És akkor előveszem a Zsoltárokat, ezek már az én imádságaim, saját érzéseimet fejezik ki, szívemből tör fel általuk a hála, az imádat, a dicsőítés. És miközben Isten magasztalom, egyre több öröm lakozik bennem, gyönyörködöm az Úr jóságában, a szívem már-már túlcordul. Nem lehet ezt a tapasztalatot elmondani, szavakban átadni, csak hívogatni lehet mindenkit ennek az örömnek átélésére: gyertek, imádjuk együtt a mi Istenünket.

2010. feb.2. kedd – Apor

János 19, 14-15: Pilátus így szólt a zsidókhöz: „Íme, a ti királyotok!” Azok pedig felkiáltottak: „Vidd el, vidd el, feszítsd meg!”

A történelem egyik borzalmas és hihetetlen pillanata ez. Feje tetejére állt a világ. Minden más esetben ez fordítva lett volna, a zsidók védenék a maguk királyát, harcolnának, és ha kell, meghalnának annak vezetése alatt, a leigázó hatalom képviselője, Pilátus meg arra törekedne, hogy eltüntesse, kivégeztesse, okot találjon arra, hogy megfeszíttesse a zsidók királyát. Mi végezhetette el a szívekben, a leigázó és a leigázottak szívében egyszerre ezt a változást? Nem hiszem, hogy csupán a farizeusok és vezetők féltékenysége és mesterkedése járt volna ekkora eredménnyel. Itt valamilyen más hatalom is kellett legyen.

És mi az oka annak, hogy feje tetejére állt a mai világunk, azt, ami szégyen volt nem is olyan régen, azt nyíltan lehet cselekedni, azt, ami erénynek számított, azt már-már szégyellni kell? Nem hiszem, hogy ennek oka csak az, hogy halad a világ, változnak a korszakok. Úgy gondolom, hogy valamilyen más hatalom is beleszól ebbe.

Annak pedig mi lehet az oka, hogy az ember, aki Isten képmására teremtett, azért, hogy az ő teremtménye Istenét igazán megismerje, szívből szeresse és az örök üdvösségben Vele éljen, Őt dicsérje és magasztalja, ahogyan hitvallásunk fogalmazza az ember hivatását, ez az ember tehát mindent megtesz azért, hogy Istenének még a létét is megtagadja, a Vele való közösséget elkerülje, sőt, ha lehet, akkor az Istent halottnak nyilvánítsa.

Istenem, Lelkedet ne vond meg tőlem, imádkozom Dávid zsoltárával, hogy a Te Lelked jelenléte életemben távol tartson minden idegen erőt és hatalmat tőlem.

2010. feb.3. szerda – Balázs

1. János 5,20: De tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és képességet adott nekünk arra, hogy felismerjük az Igazat; és ezért vagyunk az Igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet.

Képességet adott Isten Fia – mondja a mai Ige. Az imaheti sorozatban figyeltem fel arra, hogy Lukács azt írja az emmausi tanítványokról, hogy nem ismerték fel Jézust, mert valami akadályozta ebben őket. Utána olvassuk, ugyancsak a Lukács 24-ben, hogy megnyílt a szemük, és felismerték. Pár órával később Jézus megnyitotta a tanítványok értelmét, hogy értsék az Írásokat.

Jézus az óvői közé jött, azok nem ismerték fel, ezért nem is fogadták be Őt. Pál írja, hogy nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes.

Nagy kegyelem az, hogy János így írja, így írhatja, hogy tudjuk. Önmagáról és azokról is, akiknek ezt a levelet küldi, bizonyossága van, hogy megkapták, elfogadták Istennek ezt az ajándékát, ezt a képességet, hogy felismerjék Isten Fiát. A világ nem ismeri, de mi ismerjük. Nem magunktól vagyunk erre képesek, Isten tett képessé. Köszönjük Atyánk!

2010. feb.4. csütörtök – Ráhel

Galata 6,9: A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.

Nagyon szépen és pontosan fogalmaz hitvallásunk: „annak az igazságnak, mely Isten előtt megállhat, vétek nélkül valónak, tökéletesnek és Isten törvényével mindenben egyezőnek kell lennie. Ámde a mi legjobb cselekedeteink is ebben az életben mind tökéletlenek és bűnökkel fertőzöttek.” Ebből máris következik az, hogy itt nem a magunk erejével elvégzett, saját jó és nemes szándékunkból fakadó építő és dicséretes cselekedetéről van szó. De Isten az övéinek készít alkalmat a jó cselekvésére. Mi pedig, ha Istenre figyelünk naponta, ezeket az alkalmakat felismerjük, erőt kérünk az Úrtól, hogy ki is tudjuk őket használni, felebarátaink javára, az Úr Nevének dicsőségére.

De az emberi természet. Az emberi hiúság. Az emberi erő korlátai. Ha Isten segítségével sikerül jót tegyünk, talán nincs különös elvárásunk és nem reménykedünk valamilyen jutalomban, de azért jólesne kis dicséret, erőfeszítéseink méltányolása. És időnként elővesz a fáradság érzése, ameddig lehetett, addig tettem a jót, de ember vagyok, sok a feladatom, kimerültem, mások folytathatják.

Csak csodálni tudjuk azokat, akikről időnként olvasunk, kiderül néha csak a haláluk után, hogy milyen hűséggel, szinte emberfeletti kitartással cselekedtek néha évtizedekig valamit, amit csak Isten ismert addig.

Uram, adj nyitott szemet, lássam, mit hozol elém a mai napon is, és életem minden napján. Adj Uram akaratot, ha felismerem a lehetőséget, kész legyek a cselekvésre. Adj erőt, hogy véghezvihessem azt, ami jó. És Uram, adj kitartást, hűséget, hogy ne lankadjak. Köszönöm, hogy megadod mindezeket.

2010. feb.5. péntek – Ágota

Galata 3,26: Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.

Ez az Ige nagy ajándék nekünk, és nem hamis vallásosság igazolására szolgáló érv. Kezdjük a végén, hogy az evangéliummal fejezhessük be. Nem lehet ezt az Igét kiragadni a Szentírás egészének tanítá-

sából, és azt vallani, amit mégis sokan vallanak: Mindenkit Isten teremtett, mindenki ezért Isten gyermeke, mindegy, hogy mit vall, hogyan él, minek nevezi Istent, avagy Istent személynek, erőnek, bármi másnak tartja. Egyszer úgymint mindenki meghal, s utána vagy nincs semmi, s akkor mindenki egyaránt a semmibe távozik, vagy ha van egy Isten, bármilyen Ő és bárhogy nevezzük, mindenkinek egyforma sorsot ad, mert az övéi vagyunk. Mindez, amit eddig mondtunk nem a Biblia tanítása, hanem emberi kitalálás, amire néha egy-egy igeverset idéznek helytelenül.

A Biblia azt tanítja, és ez az evangélium, az örömmel, hogy akik a Jézus Krisztusban való hitben élünk, azok mindnyájan Isten fiai vagyunk. Isten kegyelemből tett minket az Ő gyermekeivé, Ő adta nekünk Krisztust, Ő hívott el Krisztus válságának megismerésére, Ő adja és erősíti hitünket, hogy hit által élve felfedezzük, milyen nagy kiváltság, végtelen ajándék ez, hogy Isten fiai lehetünk.

A mai Igében pedig Isten gyermekeinek csodálatos közösségéről van szó, arról, hogy Isten így megajándékozott engem, de így ajándékozta meg a mellettem levő testvéreimet is, ők is Isten fiai, és mi együtt tartozunk Istenhez. Istenem, segíts, hogy ezzel az örömmel és testvéri szeretettel tudjak ma tekinteni a mellettem élő emberekre.

2010. feb.6. szombat – Dorottya

Ézsaiás 61,10: Nagy örömöm telik az ÚRban, víg örömmel indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám.

Aki csak távolról szemléli a hitéletet, az nem ismeri ezt az érzést, sőt, meglepődik, ha ezt hallja, olvas, erre nem számított. A hitélet, az Istennek való engedelmesség a kívülálló nagy többsége szerint egy fogcsikorgatva történő erőfeszítés megfelelni nehéz elvárásoknak, lemondva mindarról, ami örömet adhatna az életben. Mi, Isten gyermekei tudjuk, hogy ez a szemlélet nagyon távol áll a Szentírástól.

Pál apostol szavai jutnak eszünkbe, aki azt írja, hogy örüljétek az ÚRban. Ézsaiás itt mondja, hogy víg örömmel indít Istenem. Azok, akik már Isten útján járnak, igazolhatják naponta, hogy csodálatos dolog Isten közösségében lenni, az Ő szeretetét szüntelen tapasztalni. Nem szomorú élet a keresztyénség, hanem vidám élet. Az már a mi nyomorúságunk, hogy istentiszteleteinken nem látszik meg ez az öröm. És felelősségünk is, hogy sikerült elhittessük a kívülállókkal, hogy szomorkodó, siránkozó, elégedetlen, örömtelen életünk a keresztyén élet mintaképe.

Azért örvendez a hívő, mert üdvössége van. És Isten őt Krisztusért igaznak nyilvánította. Erre az örömmel is érvényes, hogy nehéz elmondani, de aki átéli, az igazolja, hogy megvan: Ha elmondhatnám, bizton elhinnétek,/ S bár csak elmondhatnám, mit láttam én./ De hogy mondhatnám el, és hogy hinnétek,/ míg Ő oda nem visz, ahol voltam én. Vigyen az Úr magához közel, és adja örömét nekünk.

2010. feb.7. vasárnap – Tódor

Zsoltár 60,4: Megrendítetted, megrepesztetted a földet. Gyógyítsd be sebeit, mert megindult.

Sokszor fontos az első vélemény, nem csak személyekről, eseményekről, hanem a bibliai igékről is. Ennek az Igének első olvasásra számomra az az üzenete, hogy Isten hatalmas dolgokat cselekszik, melyeket meg sem értek igazán, Ő olyat is tesz, amit én nem gondoltam, de amikor saját életemben

érzem következményét Isten kezének, az Ő hatalmának, akkor is kiálthatok, könyöröghetek Hozzá segítségért, gyógyulásért, szabadulásért.

Egyes bibliafordítások az ország kettészakadásának fordítják ezt a verset, ami azt jelzi, hogy nem csak emberi akarat, néha emberi gonoszság vezetett az egység megbomlásához, hanem Isten cselekvéseként, bűneikért való büntetésként értelmezi a választott nép a megosztottságot. A kettészakadás után viszont már kevés az emberi szándék és törekvés, a remélt gyógyuláshoz, egymásra találáshoz Isten hatalmára és kegyelmére van szükség, ezért könyörög a zsoltáros.

Isten hatalmasan cselekszik. Országok szintjén, népek életében. És cselekszik a természetben. Semmi nem véletlen. De bármely helyzetben, még akkor is, amikor Isten bűneink miatt fenýt minket, szabad, lehet és kell imádkozni. Bizalommal lehet az Urat megszólítani, és kérni lehet Őt: gyógyíts meg sebeinket, Uram. Sok sebből vérzik személyes életünk, gyülekezeti életünk, egyházunk, népünk, nemzetünk. Gyógyulást Tőled kérünk, Tőled várunk.

2010. feb.8. hétfő – Aranka

Ézsaiás 43,13: Ezután is csak én leszek! Nincs, aki kezemből kiragadjon, ha én cselekszem, ki másíthatja meg?

Az a mi nagy kiváltságunk, hogy életünk Isten kezében van. Őt pedig eddigi tapasztalataink alapján ismerjük, nagyon sok jót kaptunk már Tőle, jobb helyen nem is lehetne a sorsunk, mint az Ő kezében. Ha egyáltalán szabad ilyen lehetetlen gondolatot megfogalmazni, a föld minden vallásának minden istene közül rá szavazna a hívő, mint egyetlen Istenre, akinek kezére bízza az életét. Másé Isten, létező isten nincs, csak a mi URunk, a Biblia Istene, Jézus Krisztus Atyja.

Talán nincsenek istenek az Olimposz hegyén, és nem élő isten egy sem a több millió istenségből, akit annak tartanak különböző vallások, de azért mégis olyan sok minden van, ami minket az élő Istentől eltávolíthat, ami az életünket kiszolgáltatottá teszi. Isten arról biztosít minket, hogy az Ő keze a legnagyobb hatalom, ennél nincs nagyobb, az Ő akaratát senki és semmi nem tudja felülírni. Ez a hatalmas Isten a mi menyeyi Atyánk Jézus Krisztus által. Ez nagy biztonságot jelent Isten gyermekeinek. Nem azt, hogy nem fog semmi olyan történni, amit mi nem akarunk, hanem azt, hogy semmi olyan nem történhet, amit Isten nem akar. Márpedig Isten a javunkat munkálja, a kedvünk ellenére való dolgok által is érdekünkben tud cselekedni.

Uram, köszönöm, hogy a mai napon is biztonságban van a saját és a szeretteim élete, a Te kezedben.

2010. feb.9. kedd – Abigél

4. Mózes 14,20: Akkor az ÚR ezt mondta: Megbocsátok a te beszéded szerint.

Istennek ez a kihirdetett megbocsátása azt jelenti itt, hogy Isten nem pusztítja el az Ő népét annak vétkei miatt, hanem Mózes közbenjárására megbocsát nekik, és továbbvezeti őket, sőt, továbbra is Ő visel gondot erre a népre a pusztai vándorlás minden megpróbáltatása alatt. Én pedig felfedezem ebből az igéből a közbenjáró imádság fontosságát. Emlékezetből idézem Füle Lajos kétsorosát: Egy-két ember tolong csak/ imáid szúk udvarán./ Tágítsd a kört! Bűnbánattal ismerem el, ritkán, keveset és felületesen imádkozom másokért. Legtöbbet magamért, aztán családomért, szeretteimért, minél távolabbi rokon valaki, annál kevesebbet. Végül, ha tudomásom van komoly problémáról, akkor egy-

szer, talán kétszer rövid említést teszek imámban, hogy Isten könyörüljön a természeti katasztrófák által sújtott embereken, vagy az emberi gonoszság miatt szenvedőkön.

Mózes nagyon szerette népét, Isten népét tisztelte bennük, noha erre semmivel nem szolgáltak rá, sokszor pedig, mint itt is, a magatartásukkal is nagyon távol voltak ettől. Mégis, Mózes azonosul ezzel a néppel, könyörög értük, amikor nem érdemlik meg.

Istenem, taníts engem, adj figyelmet, bölcsességet és kitartást, hogy gyülekezetemért, egyházamért, népemért többet és buzgóbban imádkozzam, azzal a reménységgel, hogy te az én imámat is meghallgatod.

2010. feb.10. szerda – Elvira

Példabeszédek 21,3: Az igaz és törvényes cselekvést többre becsüli az ÚR, mint az áldozatot.

Arra mi is hajlamosak vagyunk, amire az ószövetségi választott nép. Éljük a magunk életét, abban a jelen körülmények között nagyon kevés keresztyén magatartást, jézusi indulatot gyakorlunk, sőt, sokszor ezt nem is keressük. Aztán eljön vasárnap, vagy egy ünnep, esetleg egy nehézség, s akkor templom, imádság és még Bibliaolvasás is jellemzőnk lesz. Sőt, valami dereng a bűnről, ezt az áldozatot is megtesszük, és még ezen felül nyitottak is vagyunk, valamelyik lelkész, tanító mondja el, mit tegyünk még, mit vár el Isten tőlünk, hogy az Ő hatalmával kisegítsen a bajból, megadja azt, amire szerintünk szükségünk van. Igen, nagyvonalakban ezt tette Izráel is, élte a maga életét, és amikor nem boldogult Isten nélkül, akkor áldozatot mutattak be, hiszen az kedves az Úrnak.

Igaz és törvényes cselekvést kér ebben az igében az ÚR. Nyilván az Ő akarata szerinti igaz cselekvés, nem emberi mérce szerint, mert az nagyon sokféle. És nem a polgári törvények szerint csupán, hanem Isten törvényének megfelelő törvényes cselekvést. Sajnos, igaz és törvényes cselekvésre a bűnben született ember képtelen, ezért csak Jézus Krisztus által lehet, de Ő általa lehet ilyen cselekedetekkel szolgálni. Nélküle a jó szándékú törekvés is hiábavaló és eredménytelen fáradozás lesz. Istenem, mutasd meg ma is nekem, mit cselekedjem, akaratod szerint.

2010. feb.11. csütörtök – Dezső

Ézsaiás 58,11: Az ÚR vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged.

Ebben a fejezetben Isten a próféta által azt üzeni népének, hogy ne hamisan böjtöljenek, ne a látszást tegyék szertartásaikat, ne külsőségekkel tiszteljék az Urat. Az érzékelhető ebben a fejezetben, hogy mintha Isten alig várná, hogy népét megáldhassa, szeretné őket a itt felsorolt ajándékokkal elhalmozni, és elmondja, hogy milyen kell legyen a böjt, milyenek a szertartások, és főképp, milyen a szív, ahhoz, hogy ezek a isteni ajándékok áradhassanak a választott nép életére.

Nagyon fontos számomra azt tudni, hogy Isten nem haraggal vadászik rám, mikor, miben vagyok engedetlen a törvény betűszerinti betartásában, hogy megbüntethessen. A mi Istenünk nem ilyen. Ő szeretettel szólít, keres, hív, alig várja, hogy megajándékozhasson, hogy gondviselése által őrizze az életem. Vezetni szeretne abba az irányba, ami nekem a legjobb. Néha nem tűnik jónak, Kánaán felé is kopár földön keresztül mentek a zsidók, zúgolódtak is, hogy nincs élelem, nincs víz. Mégis, Isten gondviselése csodák által is vigyázott rájuk.

A mai nap sivár és élettelen? Vagy jó ideje pusztán keresztül vándorlok? Szükséget is ismerek? Isten ígérete ma is felvidít: Ő vezet, Ő jól tart. Hiszem, hogy ma is ezt megtapasztalom, Uram. Köszönöm.

2010. feb.12. péntek – Lídia

Róma 10,9: Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.

Azt feltételezi Pál, amikor a rómaiaknak ír, hogy a levél olvasói akarják az üdvösséget. A templomi igehirdetések nagy részében is, amikor az üdvösség útjáról szól Isten ígéje, akkor az magától érthető, hogy a hallgatók hisznek Isten Országában, és azt a kérdést kell fejtegetni, hogyan lehetünk annak tagjai. Mai igehallgató emberek között sajnos, nem biztos, hogy mindenki hisz az üdvösségben, vagy egyáltalán kérdés számára Isten Orzága.

A Pál által említett második feltétel sokszor nem kérdéses. Noha a szentírás tanítása szerint szorosan összefügg Jézus feltámadása a mi feltámadásunkkal, mégis sokan tartanak még ott, hogy Jézus feltámadását valamilyen értelemben elfogadják, valamit erről a szívükben igaznak tartanak, de önmagukra nézve nincs ilyen reménységük. De mégis elmondható, az ige-olvasó emberek többsége azt nyilatkozza, hogy szívében nem kételkedik Jézus feltámadásában.

Úgy gondolják azonban némelyek, hogy ezt a hitet elég szívünk mélyén őrizni. Ma olvastam egy idős üzletemberről, aki megtérése után csodálkozva fedezte fel a gyülekezetben, ahova csatlakozott sok üzlettársát és alkalmazottját, akik évtizedek óta hisznek Jézusban, de neki senki nem beszélt erről, és nagyon sajnálta az elvesztetett évtizedeket, ameddig nem volt hite. Nekünk beszélnünk kell Jézusról. Isten nyissa meg a mai napon is szánkat és adjon alkalmat a hitünkről, Megváltónkról való bizonyágtételre.

2010. feb.13. szombat – Ella

Bírák 6,13: Gedeon azonban ezt mondta neki: Kérlek, Uram, ha velünk van az ÚR, miért ért bennünket mindez?

Olyan hálás vagyok Istennek ezért és az ehhez hasonló ígékért. Ez is megerősít abban a hitemben, hogy a Szentírás hiteles és nekünk, gyarló embereknek íródott. Hiszen az emberi akarat által született írásokban ritkán fedezünk fel ilyen őszinteséget, a hitben való kérdések minden oldalról való megközelítését. Valahogy azt a mai világ szokását az egyház is egyre jobban átveszi, hogy a dolgokat csak a jó oldalról kell bemutatni, ezeket hangsúlyozzuk, a kevésbé jókat bölcsen elhallgatjuk. A keresztyéneket is kísérti ez a szemlélet, hogy nehézségeinkről, kísértéseinkről, netán kételkedéseinkről nem kell beszéljünk, nehogy ezzel elriasszuk a hitben még kezdőket, vagy az érdeklődőket. A Zsoltárok könyve az általam ismert legszebb és legőszintébb imákat tartalmazza, a Biblia más könyvei, így a Bírák könyve is nagyon őszintén és hitelesen mutatja be a kiválasztott emberek lelki világát.

Igen, amikor az ellenség éveken át elviszi a gabona jó részét, amikor tehetetlenül külső szemlélővé kényszerülnek azok, akik megdolgoztak érte, és csak szomorúan, és talán dühösen nézik végig, hogy megint oda lett az, ami a mindennapi kenyeret jelentett, akkor megfogalmazódik ez a kérdés is: hol van Isten? Nem tapasztalja Gedeon Isten gondviselését, és ezt, ami a szívében van, ezt el is mondja. Nem öklét rázva az ég felé, nem tagadva Istent, nem úgy, hogy átkozd meg az Istent és halj meg,

ahogyan Jób felesége javasolja, hanem őszintén, lehet, hogy keserűen, talán picit reménykedve és várakozva az ismeretlen reakciójára, de kimondja: Isten nincs velünk.

Uram, én sok mindent elfojtok magamban, mert azt gondolom, hogy nem méltó gyermekedhez bizonyos kérdés. Add Uram, hogy ne elfojtsam, hanem megvalljam Neked, mindazt, ami bennem lakozik még. Őszintén és válaszodra váró nyitott szívvel.

2010. feb.14. vasárnap – Bálint

Efézus 5,10: Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak.

Isten az Ő igéje által vezeti gyermekeit, a Zsoltárban olvassuk, hogy az Ő igéje mécses, világosság. Jézus azt tanította, hogy Ő a jó pásztor, az ő juhait követik szavát, az Ő lábnyomát. Ezt a vezetést mi könnyen félreértjük, ha úgy gondoljuk, hogy ki kell teljesen kapcsoljunk az önálló gondolkodásunkat, hiszen Isten vezet minket, az Ő kezében van sorsunk, mi csak imádkozunk és mindig mindenben tökéletes irányítást kapunk, hogy mi a jó, mi a követendő, mi az áldásos.

Nem egészséges az, aki felnőtt korában is mindenért percenként kérdezi a szüleit. De a szülők vezetése, életrendje szerint élhet úgy is, ha nem telefonál óránként, hanem átgondolja minden döntése előtt, sőt, egy idő után sok kérdésben már nem is kell hosszasan keresnie, mert beidegződésként már tudja, hogy mi az, ami jó, amivel a családi helyes szemléletre nem hoz szégyent, sőt azt tovább viszi. Meg tudja ítélni már önmaga is, mi az, ami bizonyára nem csak neki jó, hanem szüleinek is örömet szerez, kedves nekik. Isten pedig a mi Atyánk, aki értelemmel ruházott fel minket. Sajnos, sokszor, amikor még gyerekcipőbe jár a hitéletünk, akkor önállóan akarunk dönteni, nem Isten szerint. Majd, amikor már ismerjük az Ő akaratát, annyira áldásos azt követni, hogy minduntalan Őt kérdezzük. Jó Atyaként nem fárad bele a mi kérdéseinkbe, de biztat minket, hogy ítéljük meg magunk is, ismervé már az Ő akaratát, mi az ami Neki kedves. Abból csak áldás származhat.

2010. feb.15. hétfő – Kolos

1. János 1,5: Az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség.

Mi emberek véges elmével rendelkezve nem vagyunk képesek felfogni Istent. De azt, amit Ő kijelent magáról, azt elfogadhatjuk, legtöbb esetben meg is értjük. Isten világosság, és mindaz, amit a világosság jelent. Ő szentség, jóság, szeretet. Ő világosságot teremtett, s azt írja a Genézis könyve, hogy elválasztotta a sötétségtől, de sötétséget nem teremtett. Elég divatos manapság a kettősség hirdetése, több fiatalra kérdeztem rá, mit jelent az ékszerként hordozott szimbólum, mely a sötétség és a világosság összefonódást jelképezi. Nagyon kevesen tudták válaszolni, hogy ez egy felfogás, mely szerint az élet, a világ a jó és a rossz, a világosság és a sötétség váltakozása, összefonódása. Hozzá tartozik a mai élethez, és meg kell barátkozni mindkettővel, ebből a szemléletből származik a fehér ördög is, aki nem is olyan rossz, csak néha a körülmények félreérthetőek. És szívesen hirdetjük, hogy el kell fogadni a rosszat, mert ez is az élet velejárója, hiszen akkor a saját vétkeinkre is könnyebben adhatunk magyarázatot és találunk kibúvót.

Isten világosság, Jézus a világ világossága, és azt kérte követőitől, illetve nem is kérte, hanem azt hirdette, mintegy megbízatásként nekik, hogy ők a világ világossága. Uram, én nagyon távol vagyok attól, sőt, el sem tudom magamról képzelni, hogy csak világosság legyek, és nem legyen bűn az életemben. Ez bizonyára ez nem is fog ebben a földi életben bekövetkezni, de nem szeretném, hogy ezért

elfogadjam a rosszat, a bűnt, mint életem természetes tartozékát. Segíts harcolnom a bűn ellen, mindig felnézve Rád, Istenem, aki tökéletes világosság vagy.

2010. feb.16. kedd – Julianna

Máté 15,28: Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod!” És meggyógyult a leánya még abban az órában.

Nehéz kérdésem, hogyan mondja Jézus, hogy legyen meg az ember akarata. Én mindig arra töreksem, hogy minél komolyabb elszánással, hittel mondjam, Atyám, a Te akaratod legyen meg. Erre az ígére is érvényes bizonyára, hogy rendkívüli üzenete van, azért történhetett meg, hogy ezáltal valamire tanítson minket Mesterünk. Talán arra, hogy Őt elsősorban a választott nép könyörgéseit hallgatja meg, de nem kizárólag. Ha Őt keresi őszinte szívvel és hatalmának elismerésével egy úgynevezett kívülálló, noha előbb megpróbálja kitartását, hitének komolyságát, de meghallgatja imáját és válaszol kérésére. Mi sokakat eltiltanánk néha az imádkozás lehetőségétől, Jézushoz mindenki jöhet.

Ebben a történetben látom beteljesedni azt az ígét is, hogy aki magát megalázza, felmagasztaltatik. Tudomásom szerint Jézus nem mondta a zsidók közül senkinek, hogy nagy a te hited, azt viszont igen, hogy kicsinyhitűek. Nagy hitet tulajdonít Jézus ennek a kapernaumi asszonynak és egy római száznadosnak. Ők magukat megalázták, úgy jöttek, hogy nem a választott nép tagjai, nekik nem jár semmi, ha bármily kicsit kapnak az kegyelem, azt hálával készek elfogadni. És kitartással kérik Isten Fiát olyan csodákra, melyek nyilvánvalóan emberfeletti hatalmat feltételeznek.

Nem gondolom, hogy ez az ige bármelyikünket arra biztatná, hogy saját kéréseinkhez körömszakadtig ragaszkodjunk, és ne legyen többé elsődleges az, hogy legyen meg az Atya akarata. Sokkal inkább arra indít ma az Isten beszéde, hogy alázzam meg magam, ne úgy kérjek bármit, hogy az jár nekem, és ne is kételkedjem abban, hogy, amint hitvallásunk fogalmaz: Ő megcselekedheti, mint mindenható Isten és meg is akarja cselekedni, mint hűséges Atya.

2010. feb.17. szerda – Donát

Zsoltár 86,5: Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak.

Ma sokan, akik templomba járnak, vagy akik bármely oknál fogva keresztyénnek tartják magukat, ezt az ígét elméletileg igaznak tartják, esetenként elmondják. Isten jó, nem úgy, hogy a Jóisten mindent megenged, semmiért nem haragszik, hanem úgy, hogy mindaz, amit Ő cselekszik, javunkat szolgálja, jóságával és kegyelmével visel gondot az övéiről. És egyik legfontosabb ténye a Szentírásnak, legfontosabb tudnivalója minden keresztyénnek, hogy Isten megbocsát. Nem úgy általában, mindent mindenkinek mindig, hanem Ő hű és igaz, ahogy János apostol írja, hogy ha megvalljuk bűneinket, megbocsátja. Más igehelyek tanítása alapján hozzátehetjük, megbocsátása Jézus Krisztus váltsága miatt lehetséges, mi is Jézus Krisztusért, és Ő általa tapasztaljuk meg a bocsánatot. A harmadik kijelentése az ígének is nagyon fontos, Isten nem haragszik, ha Őt keressük, sőt, néha saját tehetetlenségünk miatt valósággal kiáltjuk Őt, nem azért, mert Ő nehezen hallja kérésünket, hanem mert mi időnként nagyon rászorulunk. Egyenesen biztat minket Isten, hogy hívjuk Őt segítségül a nyomorúság idején, kiáltunk Hozzá. Hiszen szeret minket, javunkat akarja, sokszor már készen van Nála a szabadítás, csak el kell „suttogjuk kiáltásunkat” és Isten segítsége érkezik. Mert szeret.

Boldog ember az, aki mindezeket nem csak hallotta, olvasta, elméleti szinten igaznak tartja, hanem teljes szívének bizodalmaival személyes hitvallásként, életének tapasztalataként is hirdeti: Isten valóban jó, az Ő jósága hányszor felmelegítette szívem, életem. Isten megbocsát, nekem is megbocsátott, nem lehetnék másként itt, sokszor rászolgáltam pusztító haragjára, mégis írhatok, olvashatsz, mert nekem, neked megbocsátott Krisztusért. Isten szereti az embert, de alázattal, mégis boldogan vallom, engem is szeret. Amikor kiáltok Hozzá, mindig tapasztalom abból, ahogyan válaszol kiáltásomra, hogy az Ő szeretete javamra van, ez éltet, ez a szeretet a mindenem. Uram segíts ma is ilyen boldog embernek lenni, aki azt, amit olvastam hiszem, tapasztalom és megvallom.

2010. feb.18. csütörtök – Bernadett

Ézsaiás 43,24-25: Hanem te voltál az, akinek én szolgáltam vétkeid miatt, te voltál az, akiért fáradoztam bűneid miatt. Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.

A gyárigazgató behívhatja egyik alkalmazottját. Kiderül, hogy a főnök mindenről tudott. Arról, hogy mennyi pénzt sikkasztott az alkalmazott, hogy hány ügyet nem intézett el, hanem elrejtette a tényeket. Hányszor intézett olyan ügyeket, melyekben éppen az igazgató ellen és a vállalat ellen munkálkodott titokban. Minden szó, minden tett, minden mulasztás, minden piciny részlet ismert a főnök előtt. Egyetlen kérdés marad, hogyan lehetne végre kihátrálni ebből az irodából, hiszen az világos, hogy ezek után ki van rúgva az alkalmazott. Sőt, az is nagyon valószínű, hogy törvényszékre kerül az ügy, s ott sem valami jól áll a szénája, nagyon sok terhelő bizonyíték szól ellene. Nehezen elképzelhető, hogy ezek után valahova is felveszik még, egy szó, mint száz, el van rontva az élete, bizonytalan a jövője. Csak azért nem rohan ki a főnök irodájából, mert várja, a hosszú leleplezés után, hogy hátha megtudhat arról is valamit, hogy mire számítsen, milyen és hány féle megtorlásban lesz része. Ez is kiderül rögtön, azt mondja az igazgató: Mulasztásaid miatt az ügyeidet én intéztem el. Helyetted készítettem el a jelentéseket, az elrontott ügyeket újratárgyaltam, újraterveztem, mindent kétszeres munkával rendbe hoztam. Minderről, amit most itt hallottál, s főként, amit máig tettél itt van a több kötetes jelentés, pontos kimutatás. Jaj nekem – nyögi a vétkes. Ekkor az igazgató egyenként veszi az iratgyűjtőket, és a nyitott kandalló lángjai közé dobja. Egyiket a másik után. A legutolsó papírszelet elégése után pedig azt mondja: ön elmehet. Kérem, az íróasztalán található feladatokat tanulmányozza és kezdje el az ügyintézésüket. Ön, mint vállalatunk egyik megbízható embere, aki minden ügyét eddig panaszmentesen vitte sikerre, bizonyára a legjobb ügyintézőink egyike, sikeresen fogja ezeket is intézni.

Ki az igazgató? Ki vagyok én? Mit tettem? Mit érdelek? Mit kapok? Mit tegyek? Érthető ez? de legalább elfogadható? Megköszöntem?

2010. feb.19. péntek – Zsuzsanna

Ezékiel 33,17: Néped ezt mondja: Nem következetes az ÚR! Pedig ők nem következetesek.

A jobb megértés érdekében nézzük ennek az igének néhány fordítási lehetőségét: Károli Gáspár: Nem igazságos az Úrnak útja; holott az ő útjok nem igazságos. Káldi György: Nem igaz mértékű az Úr útja; holott az ő útjok igazságtalan.

Valami hallatlan szemtelenség, pökhendiség, elvakultság fertőzte meg ezt a népet. A Mindenható Istennek, minden jó adományozójának, annak, aki kihozta őket a fogságból, aki olyan sokszor kimen-

tette őket lehetetlen helyzetekből, aki szeretetét és kegyelmét olyan sokszor és sok féleképpen bizonyította, most azt mondja ez a hálátlan nemzedék, hogy nem igazságos az Ő útja, döntése, munkamódszere, hogy következtelen cselekedeteiben. Ha ma történne, vagy történik ilyen, bátran kérnénk, esetleg kérjük az Urat, hogy az ilyeneket büntesse meg.

Meglepődve csak akkor lennék, amikor egy Nátán felénk is újjal mutatna, bárhogyan is történne ez. Ha megvizsgálom saját elégedetlenkedéseim nem rövid listáját, ha arra gondolok, milyen sokszor kérem naponta, hogy Isten változtasson körülményeimen, a világon, az embereken, a helyzetemen, akkor rádöbbenek, ezek mögött is elégedetlenségeim húzódnak. És még nem is beszéltem a miéjtjeimről, amikor ugyan nem rázom öklömet az ég felé, de lelki állapotom ennél is lázadóbb. Mindennek talán egyik oka, hogy magammal törődök legtöbbit, saját céljaim eléréséhez várom Isten segítségét. És közben változik a világ, amit tegnap akartam, kértem, az ma már kevés, jelentéktelen vagy nem is kell. Következtelen vagyok, de az sem túlzás, hogy igazságtalan vagyok és azok az én útjaim is. Menyeyei Atyán, szeretném, ha nem csak szám, hanem szívem is alázattal vallaná, az ének szavaival: tévedés az én bajom, én hamisság s bűn vagyok, Te igazság s irgalom.

2010. feb.20. szombat – Aladár

János 14,6: Senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.

Azt kérdezte több, mint egy évtizede egy tiszteletreméltó, idős, becsületes, templomba járó presbiter, hogy miért szól annyi prédikáció Jézusról. Régen is jártak az emberek templomba, mondta, tudták, hogy jót kell tenni, imádkozni, hinni Istenben, de nem volt szó mindegyre Jézusról. Ez valami új divat?

Azért idéztem ezt az őszinte kérdező presbitert, mert mai egyházunk tagjainak talán többsége így gondolkodik. Vallásosnak kell lenni, valamiben kell hinni, időnként a templomban is meg kell jelenni, főként ünnepekkor, és nem árt, ha a gyermekeket megkereszteljük, egyházi temetés van elhalálozáskor. Ezen felül mindenki tudja, hogy nem is kell más, mint az átlagosnál többet ne lopni, kirívó bűnököt el nem követni, amennyire lehet becsületes életet élni. S ha tényleg van valami a halálon túl, akkor talán ezek alapján remélhetünk egy kis nyugalmat vagy jutalmat, de mindenképp a büntetést elkerülhetjük. Ebbe a gondolatsorba pedig semmi szükség Jézusra és mindarra, amit Ő hirdetett és főként, amit Ő végzett el és kínál nekünk. Annyi a szépséghibája az előbb említett gondolatsornak, hogy ember találta ki, nem így írja annak az Istennek a kijelentése, a Biblia, aki teremtett minket, és aki előtt meg kell mindenkinek egyszer jelenni. Ő elmondta, hogy miként lehet a földi élet is tartalmas, és azt is, hogy miként juthatunk a mennyek országába. Ez a miként egy személy, a neve Jézus Krisztus. Jézusra volt szüksége az idős presbiternek, Jézus által van élete és örök élete a koldusnak és a püspöknek egyaránt.

Jézus Krisztus. Bűnös szolgád vagyok, aki sokféleképp próbálkoztam, s még időnként próbálkozok megfelelni a jóságról, becsületről, hitről alkotott elképzeléseknek. Emlékeztess ma is, hogy Te általad lehet az Atyához járulni imádságban, segítségkéréseimmel, panaszaimmal vagy hálaadásommal. Veled együtt élhetek, mert Te azt ígérted, hogy minden nap velem leszel. És Veled, sőt Általad részesülhetek az Atya örökségében. Ma is Veled szeretnék eltölteni 24 órát.

2010. feb.21. vasárnap – Eleonóra

Példabeszédek 11,24: Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik, más meg szűken méri a járandóságot, mégis ínségbe jut.

Isten Országának törvényei különböznek e világ törvényeitől. Másokat nevez boldogoknak Jézus, és másokat gondol boldognak a világ. Másként lehet tartalmas az élet a közgondolkodás szerint és más az, amint Isten mutatja számunkra ennek elérési módját. A pénzügyi szakemberek szerint a mai ige homlokegyenest fordítva igaz: aki osztogat, az hamar elszegényedik, aki beosztja jól a javait, az meggazdagodik. Mégis nehezen érthető, miért nem működik ez a világban sem mindig és szabályszerűen. De eltévesztjük a célt mi magunk is, ha ebből a mai útmutatásból azt értjük, hogy Isten minket valamilyen titkos tudományra akar tanítani, melynek segítségével a világ által nem ismert módszert alkalmazva gyarapodni fogunk. Nem, itt nem gyarapodási útmutató van. Isten ígéje gyakran jutalmat is ígér, mert Isten kegyelme és szeretete mindig miérettünk munkálkodik, de hamis hozzáállás az, amikor a jutalomért próbálunk valamennyit megtenni az Úr akaratából.

Az anyagi javakhoz való hozzáállásunk kell változzon, a birtokunkhoz való viszonyunkat kell átgondoljuk, a szeretetszolgálat mértékéről és módjáról szükség gondolkozzunk. És főként Isten irántunk való gondoskodásáról, a Tőle kapott minden javaink céljáról, táltumainkkal való sáfárkodásunkról. Amikor adok, sőt, adakozok, akkor nem a gyarapodás céljából teszem, hanem mert én is sokat kaptam Istentől. Mert szeretem embertársaimat és nem vagyok szűkmarkú irántuk. S ha közben átélem, hogy a világi gondolkodás ellenére az isteni ige szavai teljesedtek be, és gyarapodtam, ez hálára indít és arra, hogy ezután is az Úr Lelkének irányítására hallgassak még a gazdasági kérdésekben is. Istenem, szegénységemben azt lesem, honnan, mennyit tudnék szerezni becsületes úton, Te pedig az adakozásra hívod fel ma is a figyelmem, biztosan nem véletlenül. Rád szeretnék hallgatni.

2010. feb.22. hétfő – Gerzson

2. Sámuel 22,19: Az ÚR az én támaszom.

Hol van már az a bolond ifjúság, amikor még azt hittük, mindent meg tudunk oldani egymagunk, amikor arról álmodtunk, hogy saját lábunkon fogunk megállni egész életünkben. Eszünkbe nem jutott betegség, nehézség, küzdelem. És a lelki életnek is meg voltak a maga gyermeki és fiataalkori szakaszai. Tejnek eledelével éltünk, ahogy az Írás mondja, s azt gondoltuk, hogy mindig így lesz, tápláltunk, minden veszedelemtől mentes lesz az életünk, küzdelmeink sem lehetnek. Aztán kiderült, hogy van küzdelem, van próba és nehézség, de még mindig bizonyosak voltunk afelől, hogy minden próba és harc számunkra csupán gyerekjáték. Nincs olyan óriás, szörny, e-világi nehézség, ami biztos hitünket, szent nyugalunkat megrendítené. És jött az élet.

A hitéletben túljutva a tejjel való táplálkozás szakaszán jelentkeznek a kamaszkori gondok. Tiltakozások, elégedetlenség, a világ megváltoztatásának szándéka. Sajnos, a hitélet kamaszkorában is össze lehet roppanni, fel lehet adni, lehet csalódottan és lemondóan távozni. Nem erre hív Mesterünk. És sajnos lehet ebben a nehéz korszakban téves utakat keresne, helytelen segítséget várni, emberi és néha ember-alatti erők támaszában reménykedni. Ennek is megvan a nem kis ára.

Ebben a zsoltárban, mely nem a Zsoltárok könyvében szerepel, hanem itt, Sámuel második könyvében, Dávid gyönyörű vallomás tesz arról, hogy nem kevés és nem csekély veszedelem és próbatétel volt a közelmúltjában, és ezek alatt Istenhez menekült. Istentől pedig olyan segítséget, támaszt, kegyelmet tapasztalt, melyek csodálattal és hálával töltik el, amely számára a legnagyobb biztonságot, gondviselést, segítséget jelentette. És nem győzi ebben a szép énekben magasztalni az ÚR nevét

mindezért. Atyám, taníts engem hamarabb keresni Téged, támaszodat és oltalmadat, mint az emberi támaszt. Szeretném Rád bízni életem, és dicsérni Neved minden munkájáért szent kegyelmednek.

2010. feb.23. kedd – Alfréd

1. Korintus 13,5: Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát.

A szeretetről írja ezt az apostol. Az a nagy bajunk a szeretettel, hogy mindent tudunk róla, és mindig elvárjuk, hiányzik nekünk, panaszkodunk is érte. Amikor pedig eljutunk oda, hogy végre felfedezzük, a szeretetet adni kell, akkor kikeressük a szeretet himnuszát, ezt a fejezetet, és sorra vesszük a szeretet jellemzőit, mindegyiket megpróbáljuk alkalmazni, megvalósítani magatartásunkban. Ez pedig egyáltalán nem, vagy csak részlegesen sikerül. Mélyről jövő sóhajjal ismerjük el, hogy mégsem megy.

Ha csak a mai ige két gondolata alapján vizsgálom magatartásom, mert nem másoknál kell kezdem, hanem magamnál, máris meglepődöm. Mert sokszor az volt a véleményem, hogy én nem akarok senkit megbántani, de sokan túl érzékenyek, máskor az igazság ugye, nem esik jól. Az eredmény mégis az, hogy sokakat megbánok. A haszonról pedig... Hiszen nem csak földi tevékenységeink során szeretnénk mindenből lehetőleg hasznot kapni, hanem úgynevezett lelki dolgain nagy része is azzal a céllal történik, hogy annak meglesz az eredménye, Isten megáld, megsegít, velem lesz, kiment, hiszen rászolgáltam.

Jó Atyám, szeretném megpróbálni, de egyedül már indulásból reménytelen, ezért segítségedet, áldásodat, Leled jelenlétét kérem, hogy ma ne bántsak meg senkit. És ne hajtsak a haszonra sem, még ezzel sem, hanem Neved dicsősége legyen fő célom. Ura, Veled sikerülhet, segítél hát.

2010. feb.24. szerda – Mátyás

Jeremiás 51,50: Gondoljatok a távolból is az ÚRra, jusson eszetekbe Jeruzsálem!

Noha a világ nemzeteinek sorában számuk alapján úgy gondolom nincsenek az első 25-30 között, a zsidókról mégis sok szó esik mostanság. Nekem ők elsősorban Isten választott népe, akik örömmel, bánataikkal, engedelmes és engedetlen életükkel az Ószövetség népe, sorsukból, történelmükből sokat tanulhatunk, sőt, miérettünk írtak meg a Biblia első felének könyvei. Jeremiás idején éppen fogságban vannak. Még élnek közöttünk, ha kevesen is olyanok, akik hónapokat, esetleg pár évet fogságban töltöttek a második háború idején. Aki időt szán arra, hogy ezektől az idős emberektől megkérdezze, milyen volt akkor, és türelemmel meghallgatja történetüket, az bizonyára nem fog könnyelműen gondolkodni a fogságról, még akkor sem, ha egyes esetben könnyűnek is titulálják a történelemmel foglalkozók. A választott nép, Isten népe tehát fogoly ebben az időben. Isten pedig elküldi az ő követét oda, ahol van a nép, a követ viszi az üzenetet. Itt, a szenvedés és reménytelenség helyzetében, amikor önmagukra néznek, kilátástalanság miatt keseregnek, a holnap szenvedései miatt aggódnak, Isten üzenetet küld. Azt üzeni az Úr, hogy gondolataik ne maradjanak az emberi lehetőségek határán, ne csak önmagukkal és a jelen helyzetükkel gondoljanak.

Nézz Istenre, amikor csak a betegséget, az igazságtalanságot, a gonoszságot és önmagad kiszolgáltatott helyzetét látod. Jusson eszedbe Isten, az Ő tettei, ígéretei, az Ő szeretete. És a szent város, az Istennek kedves hajlékkal. Onnan eredsz, az a múltad, s oda tartasz, az a jövőd. Persze, hogy könnyebb és magától adódik, különösen a nehézség alatt, hogy önmagammal foglalkozzam és azzal ami körülvesz. De Isten ma is azt üzeni: gondolataid jussanak önmagadtól Őhöz, a körülményeidtől az

Isten ígéreteihez. Uram, sokszor kiborulok, máskor kétségbe esek, mert helyzetem nehéz. Adj erőt ma, hogy többet gondoljak Rád, és a Te dolgaidra, ígéreteidre.

2010. feb.25. csütörtök – Géza

1. Mózes 24,40: Az ÚR, akinek a színe előtt járok, elküldi majd angyalát veled, és szerencsésé teszi utadat.

Olyan jólesik, amikor Isten ígéreteit olvasom. Olyan jó azt tudni, hogy Isten nem változik, ugyanilyen hatalommal és szeretettel készíti el a mi útjainkat is. Elfogadom dorgálását, hálás vagyok tanácsáért, de nagyon várom, hogy vigasztaljon és ígéreteivel tegye ünneppé mindennapjaimat.

Ábrahám szolgáját küldi el a messze földre, hogy fiának feleséget hozzon. Biztosan felkészítette emberileg az útra, elmondta az irányt, hozzávetőlegesen a távolságot, az esetleges veszedelmek ellen hogyan lehet védekezni. Tanácsolta szolgáját Ábrahám talán arról is, hogy mit mondjon, mit fogadjon el, mit nem, és mindazt elmondhatta, ami csak eszébe jutott, és amivel segíthette a szolgát, hogy szerencsével járjon. De a legfontosabb mégis ez a mondat. Túl minden tanácson, minden jóindulaton és emberi segítőkészségen a fontos ez: Isten készíti utadat és veled lesz, ezért sikerrel jársz. Isten előttünk jár, az Ő angyalainak parancsol, hogy a mi sikerünk érdekében sok mindent előre elkészítsenek. Az Úr csodásan működik, mindennap tapasztalhatjuk ezt. Nagyon nehéz, ha nem lehetetlen meggyőzni egy hitetlent arról, hogy az, amit ő nem ért, az, ami megmagyarázhatatlan sokszor, az Isten munkája. De nem csak a csodák által munkálkodik értünk az Úr, hanem Ő mindenben érettünk cselekszik. Azokban a dolgokban is, melyek néha természetesnek tűnnek, azokban, melyeket mi sem veszünk néha észre.

Gyakran tapasztaljuk Isten gyermekeként, hogy szorongva közelítünk egy nehéz pillanathoz, helyzethez, az általunk elképzelhető és lelki szemeink előtt százszor lejátszódó lehetőségek közül mindenik nehéz és szorongunk miatta. És sokszor olyan a megoldás, amit sem elképzelni nem tudtunk előre, sem megmagyarázni nem tudunk utólag. Túl sok volt benne az összecsengés, ilyen véletlenek nem lehetnek. Kicsinyhitűek, mit kételkedtek, mondja ilyenkor szívünkben Mesterünk. Uram, angyalod járjon előttem is, és köszönöm, hogy Te készíted mindig útjaimat.

2010. feb.26. péntek – Edina

Efézus 4,23-24: Újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltösetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.

Mi emberek hajlamosak vagyunk az egyoldalúságra és a túlzásra. Könnyen kategorizálunk, hamar feketének vagy fehérnek ítélünk dolgokat, embereket. És ez az egyoldalúság beszívárog időnként az Isten dolgairól való gondolataink közé is. Van, aki csak az ítéletről beszél, térjete meg, mert jön a nagy pusztulás. Van, aki Isten szeretetén kívül nem akar másról tudni, minden jó és szép lesz, hiszen Isten szeret. A megigazulás kérdésében, hogy mai igénkhöz érkezünk, ugyanígy gondolkodunk időnként, azaz egyik, vagy a másik megközelítést tartjuk abszolútnak. Másokat is arra buzdítunk, mi magunk is teljes erőnkkel arra törekszünk, hogy minél szentebb legyen a életünk hiszen ez kedves az Úr előtt, hiszen vétkeinkkel elszakítanánk magunkat Isten Országától, ezért kerülni kell a bűnt. Az más kérdés, hogy mennyi az eredménye az ilyen törekvésnek. Aztán mások, vagy lehet, hogy ugyanazok, csak máskor azt hirdetik, hogy minden Isten kegyelmének munkája, Ő szült minket újjá Krisztus-

ban, még az akaratunkat is Ő irányítja, minden kegyelem, mi csak hálások lehetünk azért, hogy Isten mindent megcselekedett.

A mai két versben az ember is, Isten is cselekvő. Az embernek szól az apostol felhívása, hogy megújuljon, felöltse az új embert, cselekvő magatartást kér az embertől. De Istenről szól, aki teremtette az új embert. Azaz mi azt ölthetjük magunkra, amit Isten teremtett és készített nekünk. Ezért ez az új ember Isten tetszése szerint való, ez az új ember tud nem vétkezni, ez az új élet egy új teremtés, mely szentségben ment végbe. Ezt nem tudom én produkálni, nem sikerülne soha erre a szintre jutni a magam erejéből, ez Isten ajándéka. Én Isten ajándékával lehetek újjá, ezért nincs okom a dicsekvésre. Ugyanakkor nem maradhatok tétlenül, hogy Isten majd mindent elvégez, Ő újjáteremt mindeneket, engem is, jöjjön hát a dicsőség. Ezt az isteni ajándékot hálás szívvel elfogadom és minden pillanatban emlékeztetem önmagam, hogy ebben az új életben járok. Nem uralkodhat többé bennem az, ami még időnként megkísért, de le nem győzhet immár. Mindig az istenire figyelek, arra hallgatok, azon munkálkodok, hogy az erősödjék bennem, vagyis mondhatom, hogy az új szívet és lelket öltöm magamra szüntelen, abban járok, az lesz a valódi énem. Istenem, add, hogy ma is így legyen.

2010. feb.27. szombat – Ákos

Lukács 1,54: Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról.

Isten irgalma sokszor felkarolta az Ő népét, ebben az énekben azonban az Úr szolgálólánya a legnagyobb, a döntő, a teljes megmentést hozó felkarolásról tesz bizonyosságot. Ez Jézus Krisztusban ment végbe, Jézus a zsidókhoz, a választott néphez küldetett elsősorban, noha nem kizárólag. Ez tehát az örök életre szóló isteni cselekedet.

Rászorulunk naponta, de talán minden percben is Isten kegyelmére, arra, hogy annyi magunk vagy mások okozta bajból minket kiségitse. Ahogyan a gödörbe esettet ki kell húzni onnan, és ehhez a karja alá kell nyúlni, mert mindenestől a mélyben van, és egészen ki kell emelni, úgy sokszor mi is egészen célt tévesztünk, beleesünk számtalan mélység sötétjébe, és egyedül Isten elég hatalmas, hogy sok helyzetből kihozzon, teljesen kiemeljen és helyreállítson. Az Úr pedig, áldott legyen az Ő Neve, bizony nagyon hosszútűrő és nagy kegyelmű, mert még mindig nem azt mondja, amit jogosan mondhatna, és talán mi másoknak időnként mondunk is, hogy maga került oda, saját hibája, már többször kimentettem, sokszor figyelmeztettem, többé nem segíték.

Míg tart a kegyelmi idő, míg életünk van e földön, noha távolról kerülni kell a bajt, sajnos, sokszor újra rászorulunk Istennek ezen kegyelmére. De Jézus Krisztusban Isten egy olyan megmentést hozott és kínál, olyan értelemben karol fel minket, hogy ezáltal a kárhozat gödréből emel ki végérvényesen. Jézus nem csak azért jött, hogy meggyógyítsa azokat a betegeket, akik sánták, vakok, bénák voltak, hanem a bűntől, mint a legnagyobb és egyben halálos betegségtől szabadított meg egyszer s mindenkorra. Ő elhozta számunkra a teljes szabadítást, és az örök életet. De ezeket elsősorban a választott népnek kínálta fel, őket hívta a megváltás elfogadására. Izráel nem fogadta el Jézust, a megváltás lehetősége pedig nyitva van ma minden nemzet számára. Istennek pedig van még terve a zsidó néppel is. Mi hálások vagyunk az Úrnak, hogy felkarolta életünket, elküldte értünk Fiát. Istenem, add, hogy ma is hálából életem Neked szenteljem.

2010. feb.28. vasárnap – Elemér

Márk 2,27: A szombat lett az emberért.

Az emberért, miérettünk lett a szombat. Felsorolni sem tudjuk, mennyi minden van értünk. Azt pedig végképp nem tudjuk sem megérteni, sem megmagyarázni, mekkora áldozatba került Istennek mindaz, amit nekünk és értünk cselekedett és ajándékozott. Időrendi sorrendben ezek között az elején ott van a szombat. Ezen a napon Isten megszünt teremtő munkájától, és ezt a napot megszentelte. Az embernek pedig azt parancsolta, hogy emlékezzen Atyjának teremtő munkájára azáltal is, hogy ezt a napot az ember is megszenteli. Mi emberek pedig rendelkezünk szinte mindnyájan azzal a tulajdonsággal, hogy a dolgok eredeti értelmét elfelejtve, azokat már csak önmagukért, szokásból gyakoroljuk, aztán külsőségekkel feldíszítjük, és lesz belőle önmagunk ünneplése, versengésnek oka, hagyományörzés alapja. Isten sok ajándékával tettük ezt, a szombat sem kivétel. Lett belőle törvény, aztán versengés, aztán büntetés járt azoknak, akik nem tartották, vagy nem úgy tartották, ahogyan a többség megkívánta. Ma, főleg ahol a szombatot hangsúlyozó vallási mozgalmak is élnek, ott viták és magyarázatok konfrontációjának anyaga a szombat. Ki tud több igét idézni, ki tudja a szövegkörnyezetet érvként jobban alkalmazni, ki tudja annak megtartásából következő áldásokat felsorolni.

Jézus csodálatos egyszerűséggel és fenséges tömörséggel eligazít minket ebben a kérdésben is. Nem mondja senkinek, hogy ne tartsa meg a szombatot, nem vitázik a különféle felfogások előnyeit, jogsultságát idézve, hanem kijelent. kinyilatkoztatásában elmondja a legfontosabbat, minden további kérdés ennek alapján közelíthető meg. A szombat az emberért lett. Az embernek ajándék. Az ember javát szolgálja. Alkalom a testnek a pihenésre, a léleknek a csendességre, Isten dolgaival való foglalkozásra. Nem öncélú, nem kényszer, nem büntetés oka, hanem ajándék és így lehetőség.

Uram, ma van feltámadásod napja, az Úr napja, vasárnap. Kérlek, add, hogy ne legyen kényszer, sem szokás csupán az istentisztelet. Segíts, hogy megszenteljem ezt a napot, ne kedvtelésemet keressem, hanem a Veled való közösséget. Köszönöm a mai nap ajándékát.